

2. Kor 4,5-18

Vždyť nezvěstujeme sami sebe, nýbrž Krista Ježíše jako Pána, a sebe jen jako vaše služebníky pro Ježíše. Neboť Bůh, který řekl ‚ze tmy ať zazáří světlo‘, osvítil naše srdce, aby nám dal poznat světlo své slávy ve tváři Kristově. Tento poklad máme však v hliněných nádobách, aby bylo patrné, že tato nesmírná moc je Boží a není z nás. Na všech stranách jsme tísněni, ale nejsme zahnáni do úzkých; jsme bezradni, ale nejsme v koncích; jsme pronásledováni, ale nejsme opuštěni; jsme sráženi k zemi, ale nejsme poraženi. Stále nosíme na sobě znamení Ježíšovy smrti, aby i život Ježíšův byl na nás zjeven. Vždyť my, pokud žijeme, jsme pro Ježíše stále vydáváni na smrt, aby byl na našem smrtelném těle zjeven i Ježíšův život. A tak na nás koná své dílo smrt, na vás však život. Ale máme ducha víry, o níž je psáno: ‚Uvěřil jsem, a proto jsem také promluvil‘ – i my věříme, a proto také mluvíme, vždyť víme, že ten, kdo vzkřísil Pána Ježíše, také nás s Ježíšem vzkřísí a postaví před svou tvář spolu s vámi. To všechno je kvůli vám, aby se milost ve mnohých hojně rozmáhala, a tak přibývalo i díky k slávě Boží. A proto neklesáme na mysli: i když navenek hyneme, vnitřně se den ze dne obnovujeme. Toto krátké a lehké soužení působí přenesmírnou váhu věčné slávy nám, kteří nehledíme k viditelnému, nýbrž k neviditelnému. Viditelné je dočasné, neviditelné však věčné.

Jeden bratr v našem sboru rád v posledních dnech říká tento vtíp: Víte, kdo se netěší na Vánoce? Kapři a faráři.

Není tomu tak, myslím si, že i faráři se na Vánoce těší. Jenže je tu jedno ale. Nevím, jestli to tak má každý farář, tak budu teď mluvit jen o sobě.

Během Adventu byl člověk plný odhodlání, energie, nápadů, a touhy předat světu radostnou zvěst. Byl jako hroznové víno, tak plné sladké šťávy, že se až bojíte, aby jednotlivé kuličky vína nepopraskaly. Teď, když se Vánoce chýlí ke konci, připadám si spíš jako hrst seschlý hrozinek.

Za část té seschlosti si můžu sama. Chtěla bych svou práci dělat dobře, být stoprocentní a zapomínám, jak mnoho se ještě musím naučit.

Za část s té seschlosti mohou lidé kolem nás. Myslím, že nebudu mluvit jen o vlastní zkušenosti, když řeknu, že Vánoce jsou svátky šťastné a veselé, ale i náročné a vyčerpávající. V malých dětech se bouří emoce, jsou střídavě strašně šťastné (když dostanou to, co si přáli) a strašně nešťastné (když tomu dojdou baterky). A do toho všichni ti příbuzní, s některými se potkáváme vlastně jen na

vánoce a každý z nich má nějaké kuří oko, něco co před ním nesmíte dělat nebo říkat. Takže Vánoce občas připomínají spíš procházku po minovém poli.

Nechci si stěžovat, to rozhodně ne. Chci ilustrovat svou vlastní vyprahlost a hliněnost. To, že na tom nejsem lépe než kdokoli jiný, i já jsem jen hliněná nádoba. Pokud se mi povede zvěstovat evangelium nebo dokonce někoho přivést k víře, není to o mě, ale o Boží moci o pokladu, který v sobě nese každý z nás. O předivné moci, která nás tiše obestírá. Tahle moc mi každý rok touhle dobou dodává sílu, sílu jít dál těšit se na to nové, vyhlížet, očekávat. Kolem písně Moc předivná kolují v naší církvi všelijaké legendy. Třeba můj hradecký farář nám mládežníkům tvrdil, že jí Dietrich Bonhoeffer napsal na zeď své cely, není tomu tak.

Tuto báseň poslal Bonhoeffer z vězení své matce Marii ke konci roku. Dietrich napsal z vězení své rodině jen dva dopisy a v jednom z nich byla báseň Moc předivná. Báseň, která odráží hlubokou víru i drama člověka, který dospěl do bodu, kdy je schopen přitakat obojímu, jak životu, tak smrti.

Dietrich Bonhoeffer byl oběšen 9. dubna 1945 v koncentračním táboře Flossenbürg. Byl potrestán za nevydařený atentát na Hitlera. Jeho poslední slova zněla: „Toto je konec, pro mě ale začátek života. Věřím na univerzální křesťanské bratrství, které je nade všemi národními zájmy. A věřím, že zvítězíme.“

Možná vám připadá nepatřičné to, kolik času jsem ve svém kázání Bonhoefferovy věnovala. Kázání by se přeci mělo opírat o Slovo Boží, o evangelium, ne o nějakého člověka, byť by byl sebelepší.

Nemyslím si, že by to byla pravda. My evangelíci sice neuznáváme svaté a jsme vlastně i hrdí na to, že se nestydíme s Bohem mluvit přímo, že nepotřebujeme žádné prostředníky a přímlyvce.

Ale myslím si, že Bonhoeffer zvládl ve své básni skvěle vystihnout biblická slova, která byla základem tohoto kázání.

My lidé jsme jako hliněné nádoby, jsme křehcí, snadno se rozbijeme, ale byl do nás vložen veliký poklad.

Jsme tísněni, máme mnohá trápení, ale díky tomu pokladu, který neseme, nejsme nikdy zahrnutí do úzkých.

Stává se nám, že si nevíme rady, vždyť jsme jen lidé, ale nejsme v koncích, protože máme Boha i jeho syna Ježíše Krista.

Jsme pronásledováni a vězněni, ale nikdy nejsme opuštěni, protože Bůh je s námi i na tom nejhlubším dně.

V mnoha bitvách jsme poráženi, ale válku jsme vyhráli, protože jsme byli omilostněni skrze Ježíše Krista.

My jsme ti, na kom se má ukazovat jako v zrcadle, že za nás Ježíš zemřel, ale i to, že pro nás žil.

Amen